

REGELŐ.

Pesten csötörtökön juniús 4^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítékalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' nagy és kicsiny.

(Folytatása.)

III.

Az erdőszháznál mondottakból megismerhették olvasóim Dülmen Lajos bárónak testi 's lelki tulajdonait is. Csak azt kell még hozzá tennem, hogy ő utósó ivadéka volt egy igen nagy birtokú 's az egész országban tisztelt családnak. Atyja, igen okos 's igazságos ember, intézé legkorábbi nevelését, 's olly jó magot vetett az ifjúnak lelkébe, hogy később, midőn a' fejedelmi lakvárosba, az egyetembe ment, a' tobzódó élet 's legénykedő erkölcstelenség csak elijesztő benyomást tettek reá, 's visszatértekor el lehetett mondani róla: „Tiszta szívet vitt, tiszta szívet hozott!”

Huszonkét éves korában katonai szolgálatba lépett, 's nem ajánlások 's ősök, hanem bátorsága és személyes vitézsége által csak hamar kapitányi rangra emelkedék. Maga az uralkodó tüze melljére csatamezőn a' katonai érdemkeresztet, 's valamennyi társa szerette őt, mint lelkes, békes, és jószívű férfiút. A' mellett üres óráiban nem mulasztá-el tanulni a' gazdaságot, hogy idővel ne álljon tudatlanul jószágában.

Három év előtt az öreg báro átköltözék a' boldogultakhoz, és Lajos lépett a' nagyon jövedelmes jószágok birtokába. A' jobbágyok áldák a' fiút, mint az atyát; de olly jól is folyt dolguk urasága alatt, hogy az egész vidéken közbeszéddé lön — ha, vidám, jól öltözött parasztot láttak — mondani: „ez bizonyára rüstenbergi alattvaló!”

A' kapitány a' bevégzett háború után, már mintegy félév óta, szabadsággal élt jószágán. Megismerkedék Heinik erdőszszel, kinek erdőszetbeni ismeretei közönségesen tiszteltettek. A' kész szolgálatú öreg férfiúnak hol ebben, hol amabban tanácsát kéré; megmutattá magának gyakorlatilag azt, mit előbb könyvekből tanult, 's így történt, hogy nagyon gyakran jött ennek házába Buchendorfba.

Itt tanulá ismerni Minát. A' leányka szende nyíltsága és szelid egyenessége utat találtak szívéhez; 's mivel ő czimre és rangra, nemzetségre kevesebbet hajtott, mint más hozzá hasonló, 's csak jó nőt keresett, elhatározá végre nőül venni a' leányt, 's azon édes reményben, hogy Mina is jó hozzá, megkéré atyjától.

Ennyit kapitányunk bővebb ismertetéseül!

IV.

Éppen kabinetjében ült Dülmen, 's arról gondolkozék, mint rendelend-el mindent váraban, ha feleség jövend abba, 's ha majd kis lények is jönnének utána; midőn Márton annyi katonai tartással, mennyit hat év óta még kierőködheték, belépett. Katonásan köszönt, mialatt bal kezével fedetlen fejét illeté; mivel sipkáját köteles tiszteletből már az ajtó előtt letevé, 's jobbában tartá. Alig pillantá-meg őt a' kapitány, midőn barátságosan mosolygva így szólítá-meg: „egy parthie piketre jössz hozzám?”

Parancsőr-hangon, melly kissé fájdalmasan hangzék, felelé: „megengedjen nagyságos kapitány uram! de most nem fogunk piketirozni, 's fájdalom! márvásozni sem!”*)

Alig lebbenté-ki ez utósó szokat, számára ütött, mivel most vevé észre, hogy kellemetlen küldetése okát véletlenül ki-potyantá. De a' kapitány merően vizsgálá a' szerencsétlenség követét, azután tölkele, megfogá őt kezénél, 's kérdé; „mit mondál Márton? magyarázd-meg jobban!” — Márton félig hebegve, 's a' gyászhiert, mennyire lehetséges volt, megédesíteni törekedve, monda, mint következik:

„Heinik erdősz ur igen szépen tisztelteti, 's nem az ő hibája, hogy — 's Mina kisasszony is szépen tisztelteti, — 's az ő hibája sem, — hogy — ha bár valódi az ő hibája — hogy — 's kérem szépen nagyságos kapitány uram, higgye-el, bizonyosan nem az én hibám, hogy — én iparkodtam, mennyire lehetséges volt, rábeszélni; — de —“

Itt végképp' elekadtt az öreg. — „Ah! most értelek jó Márton — mond a' kapitány mi alatt akaratlan egy köny tolult szemébe — tehát tagadó válasz?” — 'S Márton morgá: „tudja a' hóhér, mit szeretnek mai világban a' leányok!” — „Legszebb reményem megsemmisült!” — folytatá a' kapitány, és sebes léptekkel jára fel 's alá a' szobában. — Márton nem tudta, menjen-e, vagy maradjon; végre igen lassan monda:

„Kapitány uram! verje-ki fejéből azt a' kis izét!”

*) Szójáték a' francia mariage értelmével.

Fejemből? Édes Mártonom! arra szilárd elhatározás elég lenne; de a' szívből! ki érhet-be oda, 's kihuzza - ki onnan a' fővist?"

„Idő és elszórttság kapitány uram; hagyja - eljóságát! Vannak nagyságodnak okos, hű tisztjei; mi sem fog elpazaroltatni. Utaz-zék a' nagy világba; mindenütt vannak leányok, 's pedig — Isten a' kék mennyben! — milly szépek! Nagyságod is szép ur; találko-zand, majd meglátja, bizonyosan találko-zand egy; ismét megnyílik szíve, 's más költözik - be abba, 's úgy kiüzi e' kis makacs lényt, hogy gyönyörűség lesz.“

„Hiszed? — kérde a' kapitány fájdalmas hangon. — Én csak-nem kétkedem; de még is megfontolom jóakaró tanácsodat. — Is-ten veled, Márton! ki kell mennem a' szabadba, 's vigaszt keres-nem az édes természetben.“

„A' kapitány elsiete. De Márton, bár senki sem volt a' szobá-ban, elég csinos kimért „j o b b r a f o r d u l j - t “ csinált, 's el is marsolt.

V.

A' várban és erdőszházban komoly tekintetek és komor napok voltak. A' kapitány némán 's egyhangúlag járt szobáiban; nem né-zé - meg növényeit; nem ment a' csűrökbe; a' juhok nézetlenek ma-radtak, 's a' főtiszt igen csudálkozék, hogy már három est múlt a' nélkül, hogy őt a' nagyságos ur magához hivatná, e' vagy ama gazdasági ügyben vele tanácsko-zandó, 's még inkább csudálko-ztak az aratók, hogy tegnap nem látták őt azon réten, melyet ez év-ben először kaszáltak 's Dülmen mindenek fölött szeretett; mivel az megboldogult atyjától L a j o s r é t n e k neveztetett - el; mert La-jos, mint gyermek, leginkább szeretett ott játszani. — „Ugyan mi ba-ja lehet a' nagyságos urnak? valljon beteg-e? vagy talán boszúsá-ga volt?“ kérdék egymást; de senki sem tudott felelni.

Dülmen ez alatt szomorún 's magába zárkozottan a' legtávolabb sétahelyeket választá, magányban keresett nyugalmat; 's mivel ér-zé, hogy nem talál, az elszórttsághoz fordult. Éppen ekkor történt, hogy a' szomszéd tartományban lázadás támadt, miért seregét a' határszélre rendelé az uralkodó, gát képzés végett, 's nehogy a' kép-telen népdüh árja áttörjön tartományaiba is. Valamennyi szabado-sok nyilvános lapokban összehivattak. Örömmel olvasá azt Dülmen, 's rendbeszedé egyenruháját, egészen elhatározva, hogy kevés nap-mulva ezredéhez menjen.

A' kapitány tisztjei 's alattvalói nem kevésbé szomorodtak-el, midőn ezen elhatározását megtudták, 's ki nem találhatták, mi vál-toztathatta meg így szeretett urokat. A' főtisztnek, ki leginkább os-

tromlá, ne hagyná-el gyermekeit, mosolygva felelé: „Igen kicsiny a' kör itt nekem; ki kell mennem a' nagy világra!”

Utazása előtti estvén még körüllovaglá jószágát, megnézé még egyszer földéit, réteit, és erdőit. Az est üdítő vala, a' nap már hegyek mögé fordult, 's elárasztá azokat aranyfényével. Fölnéze Dülmen, és buzgón imádkozék (mert csendesén és szó nélkül dicsérni a' mindenség diszt, 's általa a' teremő mindenhatóságát, annyit tesz, mint imádkozni); azután gondolatokba sülyedve tovább lovagla; midőn lova hirtelen egy keskeny kapusikátorba fordult. — Körültekinte, és — az erdőszház előtt álla. — „Hű kedves álatom — moda lovához — mialatt megsimogatá nyakát — ide hozod hát uradat? Annyira megszoktad már ezen utat? Sokáig nem fogod most járni; talán soha többé! — Bemenjek? Lássam-e még egyszer? Még mélyebben nyomjam-e' szivembe a' tuskét?” — Alig beszélt így, midőn Márton, ki az ablakban állott, 's őt meglátta, fölkiáltott: „az én kapitány uram jó, az én nagyságos kapitányom! — Már nem fordulhatott vissza Dülmen; leszállott, megköté lovát 's bement.

VI.

A' mulatozás eleintén meglehetősen egyhangú volt. Az öreg erdősz nem tudta, hol kezdje, 's csak megszorítá a' kapitány kezét, mellyet ez neki nyújtott. Dülmen legbelsőbbjében el vala fogódva, 's Márton szó nélkül, szoborként, mozdulatlan állott katonai helyzetében. Végre lassanként megoldatott nyelvök; Heinik kijelenté sajnálatát, hogy nem teljesítheté a' kapitány kívánságát; Dülmen elbeszélé, mit szándékozik tenni, 's Márton hangosan magasztalá kapitánya eltökélését.

Végre kissé zavarodtan kérdé: „'s hol van Mina? tán beteg? Öreg tán csak nem fenyíté-meg leányát szabadkozása miatt?”

„Nem, jó nagyságos uram! — felelé az — de ő nagyon elfáradt ma; süttött és mosott, 's itt benn kamrájában egy széken elaludt.”

„Elaludt? — kiáltá Dülmen. — Felséges! Így hát még egyszer láthatja őt a' gyűlölt a' nélkül, hogy kint okozzon neki. Megengedi?” — 's e' szókkal vevé a' gyertyát, 's csendesén belépett a' kamrába. Heinik és Márton követték, 's az ajtóban maradtak.

Itt fekvék Mina a' széken rózsapiros arczczal; barna hajfürtei hanyagul hullámnának fehér nyaka körül. Keble minden leheletnél hánykodék a' váll alatt, mellynek rabságából már félig kiszabadítá magát, 's kis lábai az ágyoszlophoz támasztvák, mellynél a' szék állott.

Sokáig nézé Dülmen kéjmerülten a' leányt; végre fájdalmas sohajjal: „nem a' teszámodra!“ mondva, ismét visszafordulni akart. Ekkor megmozdult Mina, 's midőn álmában e' szók: „Igen, szép, és — jó ő — de még is hozzám képest igen is nagy!“ repültek — ki ajkain — hah! — kiáltá Dülmen — rólam álmodik! Nagy tehát, csak igen is nagy vagyok, 's ez az egyetlen ok? 's te nem gyűlölsz engem? 's csak azon előítélet, tán egyetlen idéten gunyszó vagy mosoly távoztatott-el tőled engem?“ — És leteván a' gyertyát, letérdelt a' szék előtt, 's az alvónak rózsajkára csókot nyomva fölkiálta: „élj boldogul örökre drága leánya!“

De a' csók nagyon is heves lehetett; Mina fölébredve, fölnyitá szemeit, maga előtt látta a' kapitányt, szem szembe, fejét az övének ellenébe; reá mereszté szemeit, csudálkozék, reszkete, 's végre félig szunyadtan fölkiálta: „Ő szép! szép! Ő kisebb lett, most olyan nagy, mint én; most lehet.“ — Ekkor fölkel a' kapitány, 's Mina dörgölve szemeit hirtelen elhallgatott. „Élj boldogul! Mina! — kiáltá még egyszer a' kapitány — nem egy hamar látjuk ismét egymást; de bár hol legyenek, követend képed, 's emléked soha sem tűnik-el szivemből!“ — E' szókkal kirohant; lovára veté magát, 's haza vágatott.

De Mina nem fájdalom nélkül nézett utána, 's mondá: „Ah, ez szép álom volt! ő sokkal, sokkal kisebb volt, — 's midőn fölébredék, egyenesen szemébe néztem. Ah, ha még is úgy maradt volna!“

Dülmen más nap korán reggel ezredéhez utazék.

(*Vége következik.*)

KÜLÖNFÉLE.

Ritka lélekéberség. (Igaz történet.) Ama történetileg nevezetes időben, midőn a' francia nyomást nem tűrhetett spanyolok fellázadtak, Murat, még akkor bergi nagyherceg 's Madridban Napoleon képviselője, fontos sürgönyöket készült a' Lizboában tartózkodó Junot-hoz küldeni. A' Portugallba vezető utakat azonban annyira ellepték Castanos parancsnoksága alatt a' guerillák es spanyol csapatok, hogy minden közlekedés legnagyobb veszéllyel járó volt.

Ebbeli aggodalmában Stroganoffhoz, a' spanyol udvarnál tartózkodó orosz követhoz, folyamodott Murat. Tudva levő dolog, hogy a' sz. pétervári udvar akkor barátságban volt a' francia véleményekkel.

Stroganoff a' dolog kivitelét könnyűnek nyilatkoztatá. — „Siniawin, admiral — mond a' követ — Lizboa kikötőjében tartózkodik — 's ezélunknak ürügyül szolgálhat. Válassza — ki ön legügyesebb dárdását; én majd orosz liveert adok testére, 's egy, az admiralnak szálló levelet kezébe: ön pedig szóval bizza reá a' közleni valót, 's így, úgy hiszem, rendeltetése helyére fog érni, ha utjában husszor körömré kerülne is; a' felköltteknek sokkal

inkáb bőrében áll a' velünkki közömbösség megtartása, mintsem elégületlenségre alkalmat nyújtani akarnának.

Murat örömmel egyezett-meg a' javalathán; mint egyedül célhoz vezetőben. Ennek következtében lelkére kötötte Krasinskinak, a' dárdások főnökének, hogy neki egy elszántt 's ügyes legényt keressen-ki, és ez, a' megbizásnál fogva már harmadnapra, egy ifjút állított Murat elébe, kiértéltével kezeskedett. Az ifjút Lenzinski-nek hívták, 's életkora még csak 18 év volt.

Az ifjú megpillantásánál, ki gondtalanul 's önkényesen ment a' bizonyos veszély elébe, még maga Murat is megrendült, bár mennyire megszokta is, céljainak haladéki nélküli kiviteleért bár mit feláldozni. Megmondá tehát a' dárdásnak, mi veszélyekkel van összekötve vállalata, 's hogy halála mulhatlan, ha reá ismernek.

Lenzinsky mosolygott. — „Tudassa csak velem herczegséged a' tudandókat — monda tisztelettel — 's reménylem, a' reám bizott dologban becsülettel fogok eljárni. Köszönöm egyébiránt a' megkülönböztetést, melyet tőlem bizonynyal minden pajtásom irigyleni fog.

Murat vállat vonított, és elmondá akaratját. Stroganoff báró kezébe adta az ígért levelet és orosz köntöst, 's Lenzinski jó kedvvel Portugall felé indult.

Első két nap akadály nélkül mult-el. Harmadik napon azonban, déltájban, egy csapat spanyol fogá körül Lenzinski, lefegyverkezteté, s a' tábornok elébe hurcolta. E' tábornok az ifjúnak szerencséjére Castanos volt.

Lenzinski csak hamar meggyőződött a' felől, hogy ha vallattatni fog, 's reá sül, hogy francia, menekülnie teljes lehetlenség; elhatárázta tehát magában, hogy francziául hangot sem fog szólni, hanem, bár mi iránt kérdeztessek is, a' német és orosz nyelv mellett marad, melyeket hibátlanul beszélt. Azoknak dühös kiábrándai, kik a' fővezérhez vezették, előre gyanították vele, mi sors vár reá; 's hogy illy körülmények között meg ne zavarodjék, természetesen össze kelle szedni minden elszántságát rettenthetlen szívének.

„Kicsoda kend? — kérdezé Castanos a' fiatal dárdástól.

Lenzinski meredten nézett az öt francziául kérdőre, 's kis szünet után németül mondá: „nem értem, mit kérdett.“

Castanos megérté 's németül beszélt. Minthogy azonban illy kellemetlen dologgal tán nem akart bajlódni, a' tábornoki kar egyik tisztjére bízta a' vallatást.

A' fogoly felváltva majd németül majd oroszul beszélt, 's gondosan óvakodék, hogy anyanyelvét csak egy hanggal is árulja-el.

Annál terheesebb volt pedig magamegtartóztatása, mivel egy magános kamrába zárták, mely körül boszú- 's vérszomjas csapat ádázkodott, azon perczre sovárgó, melyben ő bűnösnek; az az, francziának fog nyilváníttatni. Szerfelett nehezíté Lenzinski helyzetét azon körülmény is, hogy Castanos segéde, egy tulságig fanaticus ember, mindjárt a' letartóztatás perczében ellenségeskedőleg nyilatkozott az ifjú ellen, 's azt ellenség kémének szidalmazá. E' tisztt egy környékbeli pórt vezetett a' vallató terembe, 's ott a' fogollyal szemközt állítván, monda neki: „Nézz szemébe földi e' ficzkónak jól, 's modd-meg: orosz, német-e, vagy a' francziák kopója ?

A' pór figyelemmel vizsgálá az ifjút, de csak rövid ideig: akkor szemei a' méreg miatt szikrázni kezdvén dühösen kiáltá: „franciaia ő, franciaia! Nehány hét előtt — mondá szavait folytatólag — szalmát ke-le Madridba vinnem, 's ez alkalommal életet is szállíték magammal, melyet a' székesvárosi laknyak részére helységüinktől zsaroltak-ki Szállitmányomat ezen ember vette-át. Minthogy pedig akkor egész óra hosszúig volt vele dolgom, minden vonására jól emlékezem. Mondtam is mindjárt pajtásaimnak, midőn az előbb behozták: ez az a' franciaia, ki Madridban szállitmányomat átvette. Most ujra esküszöm: ez az a' fiatal franciaia!“

Kiki képzelheti Lenzinski érzelmeit e' szóról szóra igaz vádnál. Ő is tisztán emlékezik ama pórra.

Castanos alkalmasint átlátá a' dolog egybefüggését; de mint nemes, nagylelkű ellenség azt tanácslá, bocsáttassek az ifjú útjára, minthogy egyetlen vádlónak szavára még bűnösnek ítélni nem lehet. E' véleményt a' többiek azonban elkeresedéssel hallgatták, és az „áruló“ szót érthetőleg leheté több oldalról hallani. Kiméletről a' dolgok ily állásánál természetesen szó sem leheté.

Most már börtönbe dugták Lenzinskit. Midőn az ajtó becsapódott mögötte, eszméletlenül rogyott földre; mit igen természetesnek találándunk, ha meggondoljuk, hogy 19 egész órától fogva egy falat kenyér 's csep viz sem volt szájában, mihez még maga megerötetése, aggálya, e' kétes sorsa iránti kínzó helyzete is járult. A' nap még nem hunyt-le. Nehány pillanat múlva szemébe tüntek a' rostélyon keresztül sugárai; a' csillagkirálynénak fénye, mely a' gyönyörű Estremadurában olly sajátlag szép, még két egész óráig enyhíté a' szenvedőt. Az éj leszálltával azonban eltűnt e' vidító kép. Agyában sötét halálrólí gondolatok keltek, melyeknek súlya alatt elkábultván, mély, halálálmú álomba sülyedt.

Mintegy két óráig alhatott így, midőn az ajtó lassan felnyilt, 's rajta egy alak lebegett-be a' lámpa halvány fenyét gyöngé kezével elfedő, 's a' fogoly felé hajolva, olvasztó hangon 's franciaia nyelven fülébe fuvolyázó: „Barátom, kíván-e valamit enni?“

Lenzinski részint a' fény, részint egy gyöngé kéz illetése, részint pedig a' dáma (mert az állt oldalán) csengő hangja által felriasztva álmából, fél testtel fölegyenesedett szalmanyalájában, 's felelendő, száját már felnyitá; de csakhamar lecsukódtak szemei 's álommámorosan, alig érthetőleg kérdé németül: „mit akarnak velem?“

„Azonnal enni kell adni szegénynek — parancsolá a' kísérlet sikeréről értesített Castanos — tartsátok jól; adjátok vissza lovát 's holmijét, és engedjétek szabadon háborítlanul útjára menni. Ezen ifjú nem lehet franciaia!“

Ha Castanos saját lelke sugalmait követhette volna, Lenzinskit azonnal szabadon bocsátja; de a' tábornok tetteit sok irigy szem vizsgálta. A' dárdaást azonban minden esetre jól laktatták, 's a' tömlőczből is kivezették; de csak azért, hogy olly helyre vesessék, hol Traxillo csapatjának fegyvere alatt elhullott tiz francziának teste feküdt. Ezután több óráig a' legcsásbosb 's iszonyúbb kísértést állván-ki, ismét visszavitetett börtönébe, melyet a' kegyetlen jelenet után még fenn dobogó kebellet üdvözlött. Fiatal ereje másodszer diadalmaskodott a' kegyetlenkedés szemlélése felett, 's elszunyadt; 's noha a' borzasztó látvány szünetlen előtte tünelgett, a' természet még is megkívánta adóját, 's legmélyebb álma közben ismét fülébe

csendült a' csábos francia hang: „Kelj-fel, kövess; lovad már nyeregben áll: Én megszabadítlak!” — A' fiatal hős felébredt. Még fülében hangzott a' csábos — „én megszabadítlak, kövess! — de ő az ismeretlen szépre meredt, 's németül sottogá: „mit akarnak velem?”

Castanosnak hírül esvén ez új kísérlet, bámulva kiáltá: „Ez az orosz egész ember!” — És örömmel szabadon bocsátotta volna azonnal; de tisztjei még egy 's végső kísértést kívántak, mit Castanos tőlök meg nem tagadhatott.

Más nap reggel egy törvényszéknemű gyűlés elébe állítottatt, mely Castanos tábornoki karából alakult.

Bírái elébe érkezve németül egy magyarázóért könyörgött, 's kérése teljesítették is. Először lizboai utjának céljáról kérdezték Lenzinski természetesen az admirálnak szülő sűrűnyök és uti levelére hivatkozott. Ha a' pór vallomása a' vádat nem nehezíti, minden gondolkodás nélkül utnak eresztették volna, miután az iratokat szavaival megegyezőknek találták.

„Meg kell őt kérdezni — mond a' választmány elnöke — ha, (minthogy nem francia) a' spanyolokat szereti-e? A' magyarázó átfordítá neki a' kérdést.

Igen — lön, a' dárdás válasza — én szeretem és becsülöm a' spanyol nemzetet, 's azt leginkább férjfiás jellemeért. Kivánnám, hogy nemzeteink barátságban élneek.

„A' fogoly azt mondá ezredes ur — mondá a' magyarázó — hogy utál minket, mint vérszopó ebeket, mivel fellázadtunk. Gyűlöl, megvet minket, 's nincs egyéb kívánata, minthogy egész nemzetünknek egy feje lenne, hogy ez irtózat és átokra méltó háborúnak egy csapással véget vethetne.”

E' beszéd közben mindenszem feszített figyelemmel leste a' fogoly arczmainak legkisebb mozdulatát, hogy a' gaz fordításnak hatását kiolvashassák belőlök. Lenzinski azonban nyugodtan nézett a' törvényszék tagjaira. Keble ugyan majd szétpattant, de érzelmein még is erőt vett.

„Uraim — monda Castanos felállva — a' pórt megcsalták szemei. Ezen ifjú bocsáttassék azonnal szabadon, és utjában senki se gátolja. Istenemre! ő ártatlan!”

„Igen, ő ártatlan!” — zugák mindnyájan helybenhagyólag, 's a' gyűlés szétoszlott.

Lenzinski visszakapta lovát, holmijét, iratait; utlevéllel láttatott-el, 's akadály nélkül jutott Lizboába.

Azon korbéli emlékiratok kezeskednek valóságáról ez esetnek, melytán a' hajdankor hőseinek is dicsőségökre szolgált volna. Az emberi kedély terheesebb kísérlést még talán soha sem ált-ki, de nem is győzedelmeskedék soha nagyobb lélekéberséggel.

Figyelmeztetés. — Távulabb lakó t. cz. előfizetőinket tisztelettel figyelmeztetjük, hogy a' mostani pesti medardvásárra jövő alkalmak által legkönnyebben küldhetik-fel a' kiadó hivatalba Regelőnk második felévi díját, melyre az előfizetés a' nélkül is már június elején kezdődik.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, valóságos angol vas-sajtón
uri utsza 612.